

El llenguatge

5/II/1970

Perfer

No és potser gaire coneguda l'existència del verb perfer, així com de l'adjectiu perfet, que correspon al seu participi passat, i del derivat i antònim d'aquest, imperfet. Segurament hi influeix el fet que en castellà no existeixen unes formes que hi corresponguin: perfer, que vol dir «acabar (quelcom) de manera que no hi manqui res», s'ha de traduir en castellà per «consumar», «concluir», «rematar», «coronar», etc., verbs, tots ells, dels quals el català posseeix també les formes corresponents, que resulten, per tant, sinònims de perfer. Pel que fa als adjectius perfet i imperfet, signifiquen, és clar, «completament acabat, sense que hi manqui res» i «no acabat del tot». Són, doncs, uns mots, si bé no gaire usuals, perfectament aptes i disponibles per a expressar el sentit que hem exposat.

On els adjectius perfet i imperfet són ben usuals i coneguts és en el llenguatge gramatical, ja que pertanyen a la seva terminologia, concretament a la dels diversos temps de conjugació verbal: el pretèrit perfet, el futur perfet, el pretèrit imperfet, etc. I encara cal afegir-hi plusquamperfet, forma clarament llatinitzant, exclusiva d'aquesta terminologia: el pretèrit plusquamperfet. El castellà, no posseint, com hem dit, les formes corresponents a aquests adjectius, recorre a les formes paral·leles, però que no tenen usualment un significat exactament equivalent, «perfecto» i «imperfecto». I moltes gramàtiques castellanes no s'estan d'advertir que aquests mots hi són usats no amb el seu valor habitual sinó significant «acabat del tot» i «no acabat del tot». Efectivament, malgrat l'evident afinitat de significats, una cosa és una acció realitzada del tot, acabada, és a dir, una acció perfeta i una altra una acció realitzada amb perfecció, una acció perfecta. Encara que en els tractats de gramàtica catalana no es produeix pas cap vacil·lació en aquesta terminologia del temps dels verbs, no deixa d'haver-hi qui es deixa influir per la del castellà i diu «el pretèrit perfecte», «el subjuntiu imperfecte», etc. Aquesta terminologia, en català, no té cap justificació: cantarem... és una forma d'Indicatiu perfet, perquè indica una acció acomplerta del tot, independentment de la seva perfecció, i cantavem és una forma de l'Indicatiu imperfet, indicant, per tant, una acció durativa, no completament acabada.

Albert Jané